

[Socialministeren]

Behandlingen af de mere komplicerede arbejdsskadesager vil nødvendigvis være tidkrævende, idet der til brug for Sikringsstyrelsens afgørelse af, om skaden kan anerkendes og om erstatningens størrelse, skal indhentes oplysninger fra flere instanser, herunder både oplysninger fra forskellige læger og hospitaler og fra arbejdsgivere og Arbejdstilsyn. Herudover kan det være nødvendigt, at styrelsen foranlediger, at der foretages supplerende speciallægeundersøgelser, bl.a. for at få fastslået, om der foreligger sammenhæng mellem lidelsen og arbejdet.

De nærmere tidsrammer for Sikringsstyrelsens behandling af arbejdsskadesager fremgår af arbejdsskadeforsikringslovens § 26, stk. 1, hvorefter afgørelse om erhvervsevnetabserstatning og menerstatning skal træffes så vidt muligt inden 1 år og senest inden 2 år efter arbejdsskadens indtræden. Fristen var indtil 1. april 1987 på 3 år.

Bestemmelsen kræver dog, at afgørelsen først træffes, når der er grundlag for at skønne over skadelidtes fremtidige tilstand og erhvervsmuligheder. Dette indebærer, at afgørelse om erhvervsevnetab og men først kan træffes, når skadelidtes tilstand lægeligt set er stationær og man kan skønne over fremtidsmulighederne. Sagsbehandlingen i styrelsen beror således i høj grad på indhentelse af oplysninger udefra. I det konkrete tilfælde, der nævnes i begrundelsen for spørgsmålet, varede det således 8 måneder, inden styrelsen modtog den arbejdsmedicinske speciallægeerklæring. Da tidspunktet for at skønne over skadelidtes fremtidige tilstand og erhvervsmuligheder på grund af omskoling, revalidering m.v. desuden ofte trækker ud, kan sagsbehandlingstiden blive lang, især i erhvervssygdomssager.

Sikringsstyrelsen bestræber sig fortsat på at nedbringe sagsbehandlingstiden.

Et organisationsprojekt skal bl.a. forenkle sagsbehandlingsrutinerne mest muligt, og styrelsen søger at nedsætte sagsbehandlingstiden ved indførelse af edb.

I foråret 1987 nedsatte jeg et udvalg, der skal foretage en detaljeret gennemgang af den nuværende arbejdsskadeforsikringslov med henblik på at stille forslag om, på hvilke områder der er behov for ændring af loven.

Dette udvalgsarbejde vil forhåbentlig resultere i, at loven kan gøres enklere og dermed nemmere at administrere.

Sikringsstyrelsen søger under sagsbehandlingen i videst muligt omfang at holde skadelidte orienteret om sagens forløb, ligesom skadelidte inden sagens afgørelse skriftligt bliver gjort opmærksom på muligheden for at udtale sig og fremkomme med eventuelle yderligere oplysninger, der ikke allerede er indgået på sagen. Samtidig hermed tilbydes skadelidte aktindsigt.

Hvad angår den del af spørgsmålet, der vedrører styrelsens begrundelse af afslag og nedsettelsen af en intern arbejdsgruppe, der skal se på muligheden for bedre begrundelser, henviser jeg til besvarelsen af spørgsmål S 776.

Vedrørende omtalen af Ankestyrelsens behandling af sagen i begrundelsen for spørgsmålet henviser jeg ligeledes til besvarelsen af spørgsmål S 776.

Jeg kan tilføje, at menerstatning ikke som anført i begrundelsen for spørgsmålet fradrages i bistandshjælp.

Under alle omstændigheder agter jeg at drøfte spørgsmålet om begrundelser med såvel Sikringsstyrelsen som Ankestyrelsen.

Spm. nr. S 782

Til *miljøministeren* (22/3 88) af:

Sonja Mikkelsen (S):

»Hvilke regler gælder for statslig overholdelse af kommuneplaner, og hvordan sikres det, at reglerne bliver efterlevet?«

Begrundelse

En række af statens aktiviteter foregår i mindre enheder spredt ud over landet og spiller derfor en rolle for lokalsamfundenes udvikling.

Det gælder f.eks. politiet, P & T og DSB.

Svar (5/4 88):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

De kommunale planer, kommuneplanen og lokalplanen, er bindende for statslige myndigheder som grundejere på samme måde, som de er bindende for private grundejere.

Kommuneplanen medfører som hovedregel ikke nogen direkte retsvirkninger for den enkelte faste ejendom, men planen er i en række relationer indirekte bindende, da den danner mønster for såvel lokalplanlægningen, der er bindende for den enkelte faste ejendom, som